

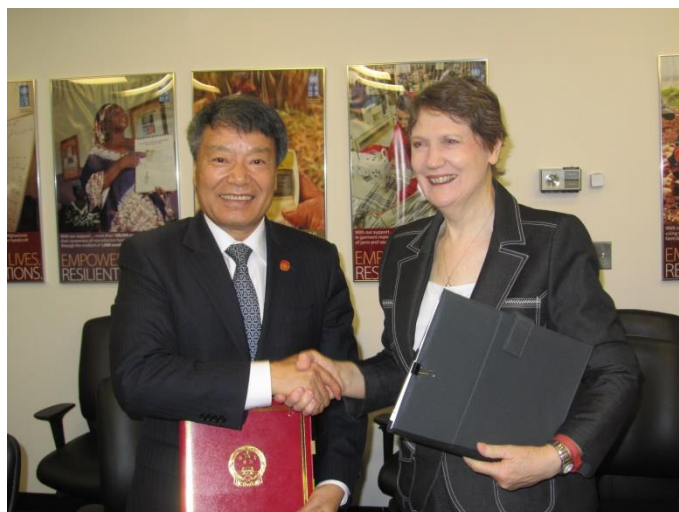
Verden er ved at gå op i sømmene: Vi skal ikke have propaganda, men løsninger!

Af Helga Zepp-LaRouche

22. sept. 2016 – I øjeblikket tilspidser så mange kriser sig i den transatlantiske, vestlige verden, at man næsten taber vejret: Finanssektoren står umiddelbart foran endnu et kollaps – og regeringerne forholder sig tavse og gør intet. Præsident Obama har, med sit veto imod den såkaldte JASTA-lov, stillet sig på Saudi-Arabiens side imod ofrene for 11. september-angrebene og har således kørt sig selv i stilling for en rigsretssag. Spændinger mellem USA og Europa og EU-landene imellem eskaleres og går i retning af et brud. I USA har krigshøgene, med angrebet på den syriske hær »ved et uheld«, og med beskyldninger mod Rusland og Syrien mht. angrebet på nødhjælpskonvojen, uden at fremkomme med nogen beviser, forsøgt at sabotere udenrigsministrene Kerrys og Lavrovs fredsbestræbelser i Syrien – og således sat en storkrig med Rusland på spil. Findes der, i betragtning af disse dramatiske udviklinger, stadig en chance for en fredelig løsning på disse kriser?

Ja, denne chance findes. Men det kræver et dramatisk skifte i tankegangen. Europas regeringer og betydningsfulde kræfter i USA må tilslutte sig det koncept, som Kina og BRIKS-landene fremlagde i forbindelse med det nylige G20-topmøde i Hangzhou: et »win-win«-samarbejde mellem alle verdens nationer, for at løse menneskehedens fælles problemer og omgående realisere en ny finansarkitektur og skabe en ny orientering for verdensøkonomien, der er baseret på videnskabelig og teknologisk innovation. Kort sagt: de gamle præmisser med geopolitik må smides over bord, og hele menneskehedens almene vel må udgøre udgangspunktet for løsningen af alle disse kriser.

I Europa kan man knapt forestille sig, hvor høje bølger, oprøret over Obamas veto har rejst; et veto, med hvilket han vil forhindre, at Kongressen vedtager

UNDP-chef Helen Clark sammen med hr. Xu Shaoshi, formand for Kinas Nationale Kommission for Udvikling og Reform, 19. sept. 2016, til underskrivelse af et forståelsesmemorandum (MOU) om samarbejde om Bælt-og-Vej-initiativet (BRI), på sidelinjerne af FN's 71. Generalforsamling, under premierminister Li Keqiangs besøg.

JASTA-loven, som ville gøre det muligt for de pårørende til ofre for 11. september, 2001, at sagsøge den saudiske regering for dens støtte til terroristerne. Familierne vil have retfærdighed for deres mistede familiemedlemmer og betragter det som forræderi, at præsidenterne Bush og Obama har mørklagt omstændighederne ved denne uhyrlige forbrydelse. Ikke alene mistede 3000 mennesker dengang livet; men iflg. *Newsweek* lider, 15 år efter angrebene, henved 400.000 mennesker – førstehjælpsarbejdere, brandfolk, politifolk og mennesker, der befandt sig i en radius af halvanden mil fra World Trade Center – under 70 forskellige former for kræft, nedsat lungefunk-

tion, sygdomme i fordøjelsessystemet, angstanfald og posttraumatiske forstyrrelser, osv. Kort sagt, så er deres liv stærkt forringet eller forkortet. Det store flertal af kongresmedlemmer i Repræsentanternes Hus, såvel som også i Senatet, har lovet, at de i denne uge vil stemme for at tilsidesætte, og dermed ugyldiggøre, Obamas veto. Pårørende til ofre og de overlevende efter angrebene fordømte i de skarpe vendinger Obamas partiskhed til fordel for den saudiske regering og bebudede en optrapning af deres kampagne for retfærdighed.

I mellemtiden kvadrer spurvene fra tagene, at hele det transatlantiske banksystem står foran endnu et kollaps; en systemkrise, der ikke mere, som tilfældet var i 2008, kan klistres sammen ved hjælp af diverse »instrumenter«, fordi disse mekanismer, såsom *quantitative easing* (kvantitativ lempelse; 'pengetrykning'), negative rentesatser og helikopterpenge, ikke mere virker.

Vicepræsidenten for USA's Indskudsgarantifond (FDIC), Thomas Hoenig, har netop offentliggjort en rapport, ifølge hvilken Deutsche Bank er den mest risikobelagte bank i verden, som, i betragtning af stadigt udestående derivatkontrakter til 42 billioner (42.000 milliarder) – det er ca. tre gange så meget som hele eurozonens BNP – kun har en gearingrate (egenkapital i forhold til balancen på regnskaberne) på 2,68 % (skæringsdag 30. juni), og således har et dårligere forhold mellem kapitalreserver og uindfriede gældsposter end Lehman Brothers havde, kort før kollapsedet i 2008. FDIC anser disse udestående derivatkontrakter som årsagen til, at Deutsche Bank har den på verdensplan sørgelige topposition som den største systemrisiko, imod hvilken Banken, i tilfælde af krise, så godt som ingen »stødpude« har.

De internationale medier kommenterer den omstændighed, at Merkelregeringen er tavs omkring Deutsche Banks situation, og *Bloomberg* skriver, at spørgsmålet ikke engang kom på tale under et møde bag lukkede døre i Forbundsdagens Finansudvalg med finansminister Wolfgang Schäuble. Men, iflg. FDIC står det ikke meget bedre til med et dusintals andre »TBTF-banker« (der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå ned). Hvis én af disse banker bliver insolvent, imploderer hele det transatlantiske finanssystem, fordi alle store og mellemstore banker, der er aktive inden for investeringsbankpraksis, er totalt underkapitaliserede.

Den straffebøde på \$14 mia., som USA's Justitsministerium har dømt Deutsche Bank til at betale pga. bankens illegale forretninger på det amerikanske ejendomsmarked mellem 2005 og 2007, bringer banken tæt på ruin, i betragtning af den tilbageværende kapitaldækning på kun 19 mia. – i mellemtiden er aktierne faldet, fra 150 euro i 2007 og til kun 9,35 pr. 15. september d.å.

Men også inden for EU flyger hårtotter mellem chef for Bundesbank Jens Weidmann og den italienske premierminister Matteo Renzi, der skiftevis lægger skylden for bankernes gældsættelse på nødlidende kredittån i Italien, versus de tyske bankers derivatrisiko; men også mellem ECB-bankchef Mario Draghi og Schäuble, som gensidigt beskylder hinanden for, at ECB's negative renter, i forbindelse med Tysklands nedskæringspolitik, skulle være ondets årsag. Folkeafstemningen i Italien til oktober, der

kan føre til nyvalg og en valgsejr til det europaskeptiske Femstjerneparti, den kommende folkeafstemning i Ungarn om EU's flygtningepolitik, valg i Østrig i år, og, til næste år, i Frankrig og Tyskland, tilbagegangen for folkepartierne og fremgangen for populistiske til højreextreme partier i mange europæiske stater, EU's enorme svigt med hensyn til flygtningekrisen: alle disse faktorer gør eurozonens og, efter Brexit, og i betragtning af den europæiske elites manglende evne til at korrigere deres politik, selv EU's fortsatte beståen mere end tvivlsom.

Og hvad gør regeringerne? I stedet for at erkende deres mislykkede politik, gøre en ende på kasinoøkonomien ved at indføre en Glass/Steagall-bankopdeling og langt om længe realisere en politik, der er til fordel for befolkningens almene vel, forsøger de sig med et nyt dekorationsvindue for deres image. De bebuder bombastisk en »Bratislava-køreplan« og anråber »ånden fra Bratislava« – PR-manøvrer, som omgående blev tilintetgjort af den italienske statschef Renzi og den ungarske statschef Orbán, der afslørede disse ordboblers indholdsløshed.

Derimod blev det vigtigste initiativ til en potentiel løsning af den globale krise fremlagt for FN's Generalforsamling i hovedkvarteret i New York af den kinesiske premierminister Li Keqiang. I sammenhæng med programmet fra Hangzhou (G20-topmødet i Kina) underskrev Li og chefen for UNDP, FN's Udviklingsprogram, Helen Clark, den første aftale om FN's samarbejde med Kinas Silkevejs-initiativ. Desuden berettede Li for et forum af 16 førende FN-institutioner om den netop offentliggjorte, kinesiske plan, gennem hvilken Kina vil fremme sit koncept for den globale virkeliggørelse af FN's 2030-Dagsorden. Vigtige elementer i denne plan er Afrikas og andre udviklingslandes industrialisering, samt etableringen af en ny finansarkitektur.

Med disse perspektiver, som Kina allerede fremlagde på G20-topmødet, er startskuddet til en løsning til de forskellige kriser gået. Kun, hvis de europæiske nationer og USA griber til de løsninger, som blev iværksat af Franklin D. Roosevelt i 1933 til at overvinde den daværende verdensfinansielle og verdensøkonomiske krise, og som i dag implicit repræsenteres af de kinesiske forslag, kan en eskalering frem til et globalt finanskrak, og fra en ny Kold Krig og frem til en global atomkrig, forhindres.

En ny, global Glass/Steagall-lov må på ordnet vis afskrive den uerholdelige gæld og ditto derivater, og i stedet for kasinoøkonomien, der er baseret på maksimal profit, må vi have et kreditsystem, der udelukkende finansierer investering i innovation og realøkonomi. Opbygningen af den Nye Silkevej, der bliver til Verdenslandbroen, et program, som 70 lande allerede deltager i, er den meget konkrete option for at overvinde geopolitik og sætte et »win-win«-samarbejde for menneskeheden fælles mål på dagsordenen.

I betragtning af de her skitserede kriser, kan virkeliggørelsen af disse perspektiver måske synes at være et uopnåeligt, kvalitativt spring. Men kun, såfremt et tilstrækkeligt antal kræfter kan bringe sig selv til at vedtage et helt nyt paradigme for tankegangen, har menneskeheden en chance.